

Elisabet Benavent Feri

NA VALERIJINOM MESTU

Sa španskog prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Elísabet Benavent Ferri

EN LOS ZAPATOS DE VALERIA

Copyright © 2013, Elísabet Benavent Ferri

© 2015, de la presente edición en castellano para todo el mundo: Penguin Random House Grupo Editorial, S.A.U.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Oskaru, ljubavi mog života

FSC

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

Nekada davno...

Prestala sam da bučno prelazim prstima po tastaturi i, češući glavu olovkom, ponovo čitam tekst. „Gledaju jedno u drugo. Metri između njih ništa im nisu značili zato što su se misli materijalizovale, popadale po zemlji, odsakutale i pobegle. Kad su se pogledali u oči, u deliću sekunde sve se ukočilo; čak se i pred prozorom zaustavio vetar što je njihao drveće. Međutim, ona je trepnula, te su skrenuli poglede najednom se postidevši, zaprepašćeni i zavedeni mišlju da se zaljube u nekog nepoznatog.“

Prevrnula sam očima, ispustila olovku na sto i ustala kao da mi je neko na stolicu ugradio oprugu.

„Aman, kakvo sranje!“

Naravno, znala sam da me niko neće čuti, no morala sam naglas da kažem ono jedino što sam u tom trenutku imala u glavi. „Ovo je obično sranje.“ Bile su to reči kao na početku *Ratova zvezda*, samo u prostačkoj verziji. Kakvo sranje. Ogromno sranje. Sranje veličine kenjačine koju sam uporno pisala, a ona je neizmerna.

Žalosna istina bila je da su mi ideje presušile. Bilo mi je jasno da ni onih pedeset sedam stranica koje sam već napisala nisu ništa drugo do besmislice kojima sam se dokazivala. Dovijetljive i grozomorne besmislice na nivou gimnazijskog takmičenja iz književnosti. Pred kraj dana očekivala sam od sebe da ću napisati bar dve šljafne, iako sam u datoj situaciji počela da cenim i po dva-tri prihvatljiva odeljka. Prihvatljiva? To je preterano očekivanje.

Nije imalo nikakvog smisla da po čitav dan provodim pred računarnom. S obzirom na to da sam sama u kući, nije bilo potrebe da se pretvaram, a uz to sam znala da tog dana neću izmisti ništa sjajno. A možda i nikad. Stoga sam prešla iz salona/kancelarije/dnevne sobe u spavaću sobu, za šta mi nije bilo potrebno više od tri koraka, i sela na krevet. Bacila sam pogled na bosa stopala i, užasnuta zbog oguljenog laka na noktima, primakla pepeljaru i pripalila cigaretu...

Na čemu sam ja to... Otkad mi je prihvatljivo ovo stanje zapuštenosti? Zatim sam krajičkom oka pogledala u telefon i dohvatila ga ne razmislivši ni čitave dve desetinke.

Jedno zvonilo... dva... tri...

„Da?“, javila se.

„Recimo da sam neuspela, bi li me i tad volela?“, lukavo sam je upitala.

Lola je prsnula u smeh od kog mi je zatitrala bubna opna.

„Paranoična si“, odgovorila je.

„Nisam paranoična. Dosad nisam napisala ni jednu jedinu dobru rečenicu. U redakciji će me šutnuti u dupe. I to žestoko. Ili, još bolje rečeno, biće im svejedno. Sama sam sebe šutnula.“

„Niko osim mene ne može da te šutira u dupe, Valerija“, dodala je nežno, kao da me tetoši.

„Znaš li šta je najteže za novopečenog romanopisca? Da objavi drugi roman. Drugi roman... to već ukazuje da bar nešto imaš. A ja u rukama imam govnešku. Biće ovo moje drugo sranje.“

„Blesava si.“

„Lola, govorim ti ozbiljno. Mislim da sam pogrešila što sam napustila posao.“ Spustila sam glavu u šake i primetila da mi se raščupana punđa labavo klima.

„Ne pričaj gluposti. Bilo ti je muka od svega, šef ti je bio užasno ružan a sad imaš dovoljno za život. U čemu je problem?“

Problem je u tome što novac neće večno trajati, a „traženje sreće u izdavaštvu“ oduvek mi je zvučalo prilično slabo. Načas sam se zamislila, ali me je omela sirena autobusa na drugoj strani telefonske veze. Pogledala sam na sat. Još nije bilo podne i Lola bi trebalo da je na poslu.

„Jesam li te uhvatila u nezgodnom trenutku?“, upitala sam.

„Ma hajde!“

„Čuje se saobraćaj. Jesi li na ulici?“

„Da, na poslu sam izmislila gadan bol ručnog zgloba, pa gledam izloge.“

Zavrtela sam negodujući glavom i nasmešila se. Ta Lola...

„Ne znam otkud mi ideja da te neću ometati na poslu kad sam te pozvala u ovo doba. Draga moja, uskoro ćeš upravo ti dobiti šut u dupe.“

Zakikotala se.

„Efikasna sam i brza, ne verujem da traže išta više za posao kakav je moj.“

„Možda nekog ko ne uobičava da se izvlači“, odvrtila sam i primetila kako mi i nokti na rukama vapse za sređivanjem.

„Slušaj, na dva koraka sam od tvog stana. Da svratim?“

„Naravno.“

Prekinula je vezu. Lola se nikad ne pozdravlja preko telefona.

Zastala sam i razmislila o Lolinom životu, onako užurbanom, s crvenim rokovnikom ispunjenim sastancima koji uvek kao da su važni i uzbudljivi, makar se radilo o poseti kozmetičarki da joj osveži brazilku. Ta kozmetičarka, žena koju ona zove *Miss Shaigon*, ali je zapravo rođena u Plasensiji, jednom me je namagarčila bez prethodnog upozorenja.

U časovima dokolice volela sam da cunjam po stranicama Lolinog rokovnika, na kojima je zabeležen čitav njen život. Brojevi telefona momaka s kojima je bila, koliko je kilograma imala, svaki put kad se kresnula (a toga je bilo previše za moju bezgraničnu zavist), sati koje je nameravala da provede u teretani i oni koje je zaista tamo provela, koliko je čaša popila, njena potrošnja cigareta, sastanci sa Serhiom, odeća koju je pozajmila, ona koju je ostavila na hemijskom čišćenju i ona kojom mora da popuni fundus plakara, hiljade računa iz prodavnica i supermarketa na kojima je, bez nekog reda, podvlačila brojeve i koje je lepila na zadnje stranice tog svojevrsnog dnevnika... Čitav njen život je bio tamo, nažvrljan na papiru raznobojnim flomasterima; bez stida i srama, gotovo kao neka vrsta mahnitog nudizma svojstvenog za Lolu, jer nije osećala strah, pa čak se nije ni sebe plašila. Bilo je uzbudljivo.

Ja sam navikla da ceo svoj podsetnik čuvam u elektronskom obliku, zato što tako računar ili mobilni telefon mogu da me onim višekratnim i sasvim dosadnim zvukom probude iz večitog dremeža i podsete kako treba da idem u posetu majci ili da pomažem sestri u nekom njenom besmislenom poduhvatu, recimo u prerasmeštanju sveg pokušaja. Da, ja sam sad imala takve obaveze. Za razliku od Lolinog, moj rokovnik nije ličio na putopis; uglavnom se sastojao od zbira porodičnih obaveza, rokova za plaćanje računa i usklađivanja s rasporedom mog muža Adrijana. Da, muž, dobro sam rekla. Ponekad imam utisak da se ta reč nimalo ne slaže s

mojih dvadeset sedam godina. Pravo da kažem... da, ne slaže se. Ni s mojih dvadeset sedam godina a ponekad ni sa celim životom, ali to je već nešto drugo, u šta neću zalaziti... zasad.

Nagnula sam se kroz prozor. Dan je bio blistav iako su se u daljini naslućivali oblaci. Razumela sam zbog čega je Lola pobegla s posla. Da sam ja i dalje zarobljena u kancelariji, i sama bih to želela da uradim, mada se, jasno, nikad ne bih usudila. Nikad nisam bila odvažna, barem ne u tom smislu. Bolje reći nisam bila bezočna, je li tako?

Začulo se zvono. Iako sam već nekoliko godina živela u ovoj rupi, nisam se navikla na njegov pakleni zvuk, pa kako sam se trгла, umalo nisam pala kroz prozor. Mogla sam da napravim gadnu gužvu jer živim na četvrtom spratu, a tačno ispod je tenda pakistanske piljarnice. Ne bih volela da proletim kroz nju i umrem kad se na mene sruči gomila ličija kao iz voćnog mitraljeza.

Kad sam se povratila od straha, otišla sam do vrata. Nisam čak ogrnula ni kućnu haljinu; otvorila sam joj obučena u staru majicu i šorc iz devedesetih, nešto što se uvek nosi. Mislim da sam u tome išla na fizičko u gimnaziji. Lola me je odmerila od glave do pete pre nego što se grohotom nasmejala.

„Bog te mazô, Valerija, dopada mi se tvoj šorc! Baš je... ne znam kako da to opišem, kao retro glam?“

Pogledala sam se u ogledalu u predsoblju i pomislila kako kod mene odeća nije ono najgore. Verovatno je Lola, ne želeći da mi dosipa so na ranu, prenebregla moju sumnjivu frizuru u stilu Ejmi Vajnhaus i klanicu što sam napravila na bradi pokušavajući da se oslobodim bubuljice koja za ostale smrtnike nije ni postojala. Imala sam svetlokestenjastu mat i beživotnu kosu. Kad bi zastao da je pogledaš, primetio bi i zelenkast odsjaj. Hvala bogu da ja više ne zastajem da je gledam...

„Znam, zaboravila sam da obučem venčanicu da te dočekam“, rekla sam joj prezrivo dok sam je puštala da prođe i jednim potezom odagnala sramotu što sam se pretvorila u akrepa.

„Ne, ne“, smejala se Lola, „zaista ti kažem. Vrlo lepo ti stoji. Imaš tako lepe noge, a nikad ih ne pokazuješ. Adrijanu mora da se mnogo sviđaju te pantalonice.“

„Ha!“ Pomislila sam da je luda. U poslednje vreme ne znam sviđa li mu se išta od onoga što oblačim. Ni šta nosim ispod, da budem precizna.

Okrenula sam se da bih se šćućurila u omiljenoj fotelji, jedinjoj u stanu. Rekoh fotelji, ne kauču. Da bih stavila dvosed u ovaj „salon“, trebalo bi da uklonim bar jedan zid. Smešno mi je kako oni iz *Ikee* nameste one slatke stančiče od trideset pet kvadrata.

Pogledala sam Lolu, besprekornu kao i uvek. Ne znam kako joj uspeva da uvek bude tako seksi, s gustom kosom boje čokolade i crvenim usnama. Iako sam heteroseksualna, ima dana kad mi se čini prosto neodoljiva. Do pre manje od godinu dana i ja sam bila od onih koketnih žena koje se trude da se prikazuju uvek u najboljem svetlu. Međutim, sada... No svejedno. Treba me samo videti. Postala sam pravi mapetovac.

Dok sam posmatrala Lolu uz divljenje najbolje drugarice, ona je razmakla šiške desnom rukom, a iz leve pustila da joj na pod padne tašna. Nasmejala sam se kad sam videla kako iz tašne viri crveni hrbat rokovnika.

„Kako ti je zglob?“ pitala sam je.

„Jao, jao! Vraški me boli! Bojim se da je teniski lakat.“ Presamitila se glumeći da pati u tišini, kao s hemoroidima.

„Pre bih rekla lažovski lakat.“

„Ma hajde, Valerija, to je samo jedan dan! Završila sam prevod i odbila da ostanem tamo smežuranog lica kao ostale moje posivele koleginice. Budi dobra pa mi ponudi neko piće.“

Bacila se u dno kreveta i nasmešila. „A! Nov prekrivač? Jeste li onaj stari spržili tucajući se kao nenormalni?“

Prenebregla sam poslednje dve rečenice i, zabrinuta zbog našeg alkoholizma, rekla: „Lola, dušo, tek je podne.“

„Savršeno vreme za vermut!“

Lola je bučno srknula i poslednji gutljaj crvenog martinija, kao što radi uvek kad pije nešto s uživanjem. Zatim je nasmešena žvakala maslinu, netaknutog karmina na usnama. Trebalo je da je pitam kako joj uspeva da bude tako besprekorna. Pogledala sam u svoju velelepnu čašu s koktelom a onda i odeću, pa sam se u mislima uhvatila za glavu. Kakav užas...

„A Adrijan? Šta radi?“ pitala je bez ikakvog uvoda.

„Radi.“

„To sam pretpostavila. Ne verujem da vlada epidemija teniskog lakta.“ Nasmejala se vlastitijoj šali kao da je nešto urnebesno, a zatim je objasnila: „Mislila sam na to šta Adrijan radi u vezi s ovim strašnim razočaranjem od kog si mutirala u... karikaturu?“

Pogledala sam je i izvila levu obrvu. Pružila je ruku i dva puta mi pritisla punđu govoreći: „Boink, boink.“

„Istina je da me je Adrijan pljesnuo po leđima i rekao kako će, čim se smirim, sve ispasti božanstveno. Ali...“ *Ne tuca me* – pomislila sam.

„Pa šta, otkud tu ono ali?“

Grickala sam obraz. Bilo me je sramota da priznam...

„Ne verujem da će ispasti. Iskreno mislim da je prva knjiga bila samo stvar sreće i da će ova druga postati oštar šamar koji će me preturiti naglavačke. A ja sam, pogordivši se da sam izmučena spisateljica, ostavila posao... Završiću u noćnoj smeni *Mekdonaldsa* za vozače.“

„Jedna rečenica je stvar sreće. Kad nađeš prelepe cipele na sniženju“ – pokazala je na noge na kojima je isticala cipele otvorenog vrha da umreš od lepote – „to je stvar sreće. Pet stotina sedamdeset stranica očaravajuće priče napisane elegantnim i pažljivim stilom, to nije.“

„Najbolja si mi prijateljica, šta bi drugo i rekla?“

„Rekla bih ti istinu, kao na primer da ti je hitno potreban manikir.“ Pripalila je cigaretu. „O čemu se radi u tvojoj novoj knjizi?“ Ustala je i uzela pepeljaru.

„O čemu drugom nego o ljubavi, bla, bla, truć.“

„Nevolja je u tome što tebi nedostaje stvarno nadahnuće.“ Zatim se pokvareno osmehnula pošto je izbacila oblak dima koji je, izlazeći preko onako crvenih usana, izgledao gotovo senzualno.

„Pokušavaš nešto da mi kažeš? Moja veza...“, počela sam.

Veza mi je bila obično sranje, ali sam se obradovala što me je zaustavila da ne lažem nju više nego samu sebe.

„Ćuti. Hoću nešto da ti ispričam“, rekla je i namrštila se.

„O...“

„Nešto sočno.“

Sipala sam obilato drugu čašu... a ona se smeškala primičući je usnama.

DRUGO POGLAVLJE

Šta ćeš mi ispričati?

Nerea je bila ekonomista. Upisala se bez mnogo strasti, mada, kad bolje pogledam, i nije bila poznata po neobuzdanoj strasti. Čak ne verujem da je gajila telesne strasti. Lola je govorila kako se Nerea ne tuca i da će se, kad kucne čas, razmnožiti sporama. Ja sam je zamišljala kako, raširenih nogu na krevetu, gleda u tavanicu i razmišlja o spisku dužnosti koje je očekuju i ne unosi se previše u zadovoljno ječanje muškarca koji gura odozgo. Što ne znači da je Nerein seksualni život buktao od aktivnosti i raznovrsnosti, tako da...

Prijateljice smo već godinama. Mnogo godina. Upoznale smo se kad smo imale četrnaest, što je bila jedna od onih neobičnih slučajnosti kad dve devojčice bez ičeg zajedničkog postanu nerazdvojne. Dobro, obe smo volele *Bekstrit bojse*, ali mislim da se to ne računa jer se njoj sviđao Nik a meni Ej-Džej. Bile smo kao noć i dan, ali smo se uvek lepile jedna za drugu. Ja s izgledom najobičnije pubertetlijske (*adolescentus prostus*), ona s izgledom princeze na zrnu graška (*oholus ljupkus*).

Znam da je otad imala tri dečka: dvojicu dok smo odrastale i jednog ozbiljnog. Od onih dečjih veza, jedan je bio najprostiji momak kog sam srela u životu. Bio je prost čak i za Lolu, što dovoljno govori. Verovatno i nije tako neobično da neki devojčurak izlazi nekoliko meseci s momkom koji joj uopšte ne odgovara, ali kada je reč konkretno o Nerei, sve postaje pomalo nadrealno.

Nerea je oduvek bila verna bisernim minđušama svoje bake sparenim s bisernom ogrlicom. Nokte je tačno na svaka dva dana mazala sedefastim lakom i volela je da ukrasi konjski rep mašnom iste boje kao što su joj cipele... a to je nije prošlo ni kad je uveliko zašla u treću deceniju.

Tako se ta zamršena veza urušila pod vlastitom težinom i, suprotno onom što bi neko mogao zamisliti, upravo je ona njega ispalila. Objasnila je kako joj je dojadilo da je vodi po prljavim rupama, a nikad u šetnju ili u bioskop. Ona je, citiram njene reči, želela normalan život, mada bih rekla da je očekivala velepčan život. Oduvek joj je sve bilo jasno.

Kad je napunila devetnaest godina, upoznala je Haimea na meču padel tenisa koji je organizovao njen otac sa svojim kolegom i njegovim sinom. Njih dvoje su se mnogo dopali jedno drugom. Po mom mišljenju, teško je bilo ne zaljubiti se u nekog kao što je Nerea, s onom dugačkom plavom kosom, uvek zdravom i besprekornom, zelenim očima i sjajnim stasom... Da sam ja muškarac ili lezbijka, sasvim sigurno bih se zaljubila u nju. Dobro, ne bih, ali bih je obrlatila da je kresnem na zadnjem sedištu nekog auta i onda bih zbrisala.

Doduše, ja sam oduvek bila jebač.

Ljubavna priča Neree i Haimea trajala je sedam dugih godina, posle čega su raskinuli na najneprijatniji mogući način.

Počela je da podozreva kako se on viđa s drugom i, mada smo je sve smatrale ludom, ona je prevrnula i nebo i zemlju

za dokazom, dok nije našla više nego ljubavni imejl. Istinu govoreći, bio je prilično smeo. Kad sam ga pročitala, prvo mi je bilo smešno. Nisam ni pomišljala da neko tako nadmen ima tako pogan jezik i koristi rečenice kao što je „da ti izdrkam na lice“, a naročito ne i da to napiše. Naravno, ipak sam morala da se uzdržim i da se iz sveg glasa složim kako mi sve to izgleda vrlo loše.

Naravno, Lola, Karmen i ja, koje već tad nismo mogle ni da smislimo tog lažnog čistunca Haimea, uzdržano smo se radovala, ali smo morale da uvežbamo ulogu razočaranih i neutješnih drugarica. Čim je otišla kući, mi smo nazdravile da konačno nađe čoveka na svom nivou, samo što smo to uradile izlapešim *Gajterovim* jabukovim vinom, što nam je bilo jedino pri ruci... a mora da nazdravljanje izlapešim sajderom donosi nesreću, jer ne samo da Nerea otad nije ni s kim izašla, već nije čak imala nijedan susret za jednu noć, neku romansu od nekoliko nedelja ni ludost od nekoliko meseci, kad si potpuno svesna da će se završiti, kao i s onim prostim dečkom iz puberteta. Preciznije rečeno, godinu dana se nije ševila. Tek tako, a nije pokazivala znakove slabosti. Uz to nije bila ni tipična devojka koja je čuvala zečica na baterije u fioci s donjim rubljem...

Uz neko prekomerno pivo, Lola i ja smo je zvale Nerea Ledena, pomalo joj zamerajući što je izuzetak koji potvrđuje pravilo da je „put slaba“. Zar njoj s vremena na vreme nije bio potreban snošaj? A to nije bilo zbog nedostatka udvarača, tek da se zna. Na poslu je imala nepregledan spisak ženskaroša spremnih da je odvedu na večeru, u bioskop ili onih što imaju ulaznice za balet. (Ulaznice za balet? Ima li lepšeg izgovora da nekog zagreješ?) Krajem radne nedelje njen blekberi se pušio od predloga za savršen sastanak, ali ona im se nezainteresovano rugala, pa bez milosti brisala poruke. Da, takva

je bila, ta lepa hladna Nerea. Lola je uvek govorila da nas je zavaravala i da sigurno krije neki dildo, ogroman, crn i vrlo delotvoran. Tragala bi za njim kad god bi otišla kod nje.

Neko vreme smo nas tri, Lola, Karmen i ja, razmatrale zamisao da joj organizujemo sastanke sa svim privlačnim i finim samcima koje poznajemo, pa čak i s drugovima iz detinjstva, s fakulteta... Došao bi u obzir svaki momak koji nam se činio kao dobar čovek, ali ona ih je neprekidno odbijala. Ili je bio prenizak ili previsok, ili je ličio na nekog ko spava zagrljen s majkom kad se sruči nevreme, ili je prosti „jebač“ (kao neka moja muška verzija), ili sluša Luisa Migela...

Raspolagala je nepresušnim izgovorima da se nikad ponovo ne vidi ni s jednim udvaračem. Jedinu muškarac s kojim je izlazila bio je Đordi, zato što je smatrala da je nežan, što je na našem eufemističkom jeziku značilo: ženskast prijatelj koji još nije prihvatio svoju homoseksualnost ili koji, ako ju je i prihvatio, to ne priznaje.

Tako će, kad se sve sagleda, biti jasnije zašto sam, kad mi je Lola rekla da je Nerea upoznala nekog, zinula u čudu. Tek tako, najednom, bez potrebe da je neko primorava i da je vezuje da bi se videla s njim, i to već kad smo počele da razmatramo mogućnost da bi to moglo biti neko versko zanesenjaštvo. Nerea s nekim? Ko li je taj srećnik? Otkad? Kako? I, najbitnije od svega... zašto?

„Lola, jesi li svesna kako on mora da je lep?“ rekla sam očarano dok sam jela maslinku.

„Lep? Mora da je do besvesti lep, od onih muškaraca koje te je strah da dotakneš da se ne smrska.“

Namrštila sam se.

„Kakav užas, Lola, pa on je porcelanska lutka!“

„Ma nije“, promrmljala je umirući od smeha. „Pre je od onih muškaraca koje u baru i ne pogledaš zato što znaš da

je sasvim nemoguće da će ti uzvratiti pogled. Od onih koji idu u paketu sa staklenom vitrinom.“

„Au. A ima i dobar posao!“

„I ima love! I ogromnog đoku!“

„Lola, misliš da mu je već videla đoku?“ pitala sam u neverici.

„Imaš pravo, nije. Ali sigurno mu je ogroman.“

„Da“, klimnula sam glavom. „Užasno savršen muškarac... Nego, reci mi gde ga je upoznala?“

„Pa, nisam saznala pojedinosti, rekla je da joj se ne priča triput, pa će nas izvestiti kad se nađemo sve četiri. Pomenula je samo neki rođendan na koji je išla jer je smatrala da mora, a ima neke veze s njenim poslom.“

Zamislila sam se. Nisam mogla da ne zamišljam kako je bilo, da ne iscrtavam šemu te priče, onako kako bih je ja prema tome ispisala.

Nerea, u jednom uglu, pridržava čašu martinija, uvek slatkim pokretom i učtivo, ali umire od dosade.

Na sebi ima divnu crnu haljinu, kosa joj je sređena, uvijenih krajeva i sa šiškama savršeno raspoređenim na stranu preko čela. Iznenada se on pojavi pred njom i započne razgovor, sasvim fino i vaspitano. Svakako bih ja, tačno u tom trenutku, nosila neku od svojih neprivlačnih pidžama i razmišljala kako bi bilo da se više nikad ne češljam, pa da punđu pretvorim u gnezdo za ptice grabljivice.

Iz tog sanjarenja me je naprasno trgla Lola.

„Valerija, pozovi je da vidimo je li već izašla s posla.“

„Nema još ni dva.“

„Ali petak je, zovi je.“

Nevoljno sam uzela telefon i ukucala njen broj. U tom trenutku su se čuli ključevi u bravi i otvorila su se vrata. Adrian

se pojavio s torbom u ruci i nekoliko kesa iz prodavnice. Iz jedne od njih je virio džinovski paket pomfrita.

„Zdravo, ovde Nerea. Trenutno ne mogu da se javim. Ostavi poruku, pa ću te pozvati čim budem mogla. Mnogo ti hvala“, začuo se Nerein bezličan glas.

„Sekretarica je“, objasnila sam poklopivši mikrofon rukom.

Lola je pucnula jezikom, pa mi otela slušalicu i počela da priča.

„Ovde Lola, javljam se od Valerije.“ Prišla je Adrijanu, poljubila ga u obraz i zgrabila kesu s pomfritom. „Pozovi nas kad izađeš s posla. Treba da razgovaramo i nadamo se da će to biti stravično, znaš već“ – borila se s kesom – „kao ono što vam ja pričam nedeljom ujutro. S pišama, sifonima, lizanjem ribe i svim tim.“

Prekinula je vezu na pozdravivši se i, uz to, usta punih pomfrita.

„Pre svega“, počeo je Adrijan, „zar ti nemaš svoju kuću?“

Ona se pakosno nasmešila. Znala je da se šali. Poznavali su se još u ono doba kad je Adrijan bio tek nevažan prijatelj koji mi se dopadao, tako da su imali godine da se upoznaju, dopadnu jedno drugom i razviju tako opušten odnos. „Zatim, zar nemaš posao? Počinjem da mislim kako radiš noću kao poslovna pratnja.“

Lola se zasmejala pa, pokazujući kažiprstom u mene, povikala: „Zar ti nisam govorila da je to žestok posao!“

„Dodavola, Adrijane, otvorio si Pandorinu kutiju. Sad neće prestati da ponavlja kako želi da postane poslovna pratnja.“

Adrijan je ušao u kuhinju ostavivši me da čekam poljubac. Odande je upitao Lolu ostaje li na ručku. Od mog poljupca ni traga.

„Zašto da ne? Teniski lakat mi ne dozvoljava da kuvam“, odgovorila je bacivši se u fotelju koju sam ja oslobodila.

Adrijan me je pogledao krajičkom oka, pa se nasmešio znajući da je to još jedna od njenih lažnih bolesti, kao onda kad je otkrila da moja topla krema protiv celulita izaziva privremeno crvenilo, pa se pretvarala da je dobila alergijsku reakciju. Zanimljivo je da što je više vremena provodila u kancelarijskom toaletu nanoseći kapljice gela po telu nego toliko je manje radila. To je sve izvela s predumišljajem i podmuklo.

„S kim ste pričale telefonom?“, promrmljao je Adrijan sklanjajući kosu što mu je popadala po licu.

„Ostavile smo poruku na Nereinoj sekretarici. Izgleda da je upoznala nekog“, odgovorila sam dok sam stavljala namirnice u frižider.

„Ne mogu da verujem... A nije ni ćopav ni zrikav ni dlakav ni šugav ni gladan ni uobražen? Valerija, ne želim da ga upoznaš. Taj tip mora da je bog.“

Tužno sam se osmehnula. Kako je malo značila ta rečenica iz usta muškarca koji me nije taknuo biće još od Božića. I osim toga, Adrijan nikad nije morao ničeg da se plaši. Bila sam luda za njim još od osamnaeste godine. Očarana njegovim svetlim očima boje meda, skoro žutim, onim sočnim usnama, bezobraznim osmehom i krupnim, muževnim šakama. Šteta je samo što nikad nije bio baš naročito nežan i umiljat. U ophođenju je bio... možda je prava reč „grub“. Bar je seks uvek bio životinjski. Bio. Prošlo vreme. Sad nije više ni ovakav ni onakav, zato što ga više nema.

Lola je ustala iz fotelje, naslonila se na dovratak naše minijaturne kuhinje i prevrnula očima. Ona je od onih žena koje su ubeđene da je muškarcima stalno potrebno laskanje kako bi se osećali voljeno, željeno i sigurno.

„Svakako si ti bolji, Adri“, rekla je i propratila rečenicu pljesnuvši ga po zadnjici, pa se okrenula opet prema meni. „Valerija, trebalo bi već da imate dete, tako da za dvadeset

godina mogu da se smuvam s njim a da me niko ne smatra za matorku koja voli piletinu.“

„Kakav užas!“, promrsio je Adrijan. „Je li uvek ovakva ili to radi samo da bi mene nervirala?“

Digla sam ruke ništa ne rekavši. Lolu nije potrebno objašnjavati, kao neku lepu apstraktnu sliku. Tako je najbolje.

TREĆE POGLAVLJE

Ko je taj neko?

*P*osle dvadesetominutne verbalne borbe, Lola me je ubedila da se istuširam, obučem kao čovek i sidem s njom na kafu u bar ispod moje zgrade. Tuširanje nije predstavljalo nikakav problem, ali oblačenje kao čovek i izlaženje iz kuće već je bilo nešto drugo. Međutim, Lola ume da bude veoma uporna. Tako će, usput, Adrijan moći da se malo odmori. Raspored stana nije omogućavao suživot dve tako različite okolnosti kao što su spavanje i Lolino i moje torokanje.

Karmen je stigla sredinom poslepodneva, čim je izašla s posla. Da ne bi izneverila tradiciju, došla je sva neuredna, mada daleko od toga da je to bilo strašno. Međutim, u to vreme njena lepa kovrdžava kosa bila je sva zamršena, bluza umrljana nečim što je ličilo na kafu, donji deo farmerki joj je bio ubrljan i mokar, nokti prljavi i, povrhu svega, bila je iz sve snage besna. Čak i tako, ako ću biti iskrena, opet je izgledala bolje od mene, koja sam navukla prvo što sam maznula iz plakara, a kosu skupila u bezobličan, ružan konjski rep.